

Material informativ pentru combaterea discursului urii

Solicitanți de azil
și refugiați

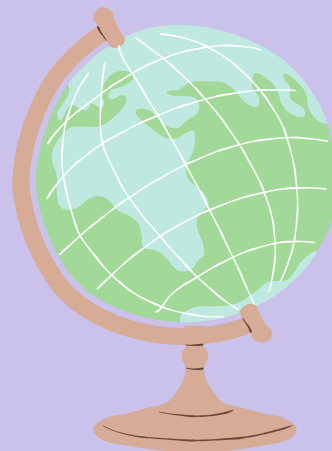
Proiect derulat de

Context

La nivel global, peste 80 de milioane de persoane au fost nevoite să își părăsească țările de origine pentru a se refugia în locuri mai sigure, dintre care peste 26 de milioane sunt înregistrați ca refugiați – jumătate dintre ei sunt copii. Mai exact, deși copiii reprezintă 30% din populația planetei, 42% din refugiații înregistrați la nivel global sunt copii. Ceea ce înseamnă că 1 din 3 copii care locuiesc în afara țării lor de origine este refugiat, respectiv 1 din 200 de copii din lume[1].

La nivel european, a început să se discute despre criza refugiaților odată cu Primăvara Arabă[2] și, mai intens, din 2015. La acel moment, un număr mare de persoane au venit în Europa și au solicitat azil, fugind din țări aflate în conflict, unde viața și integritatea lor erau puse în pericol, iar autoritățile nu le mai puteau acorda protecția necesară.

Din cauza conflictului din Siria, de exemplu, peste jumătate din populația țării a fost nevoită să își abandoneze căminul (dintre care peste 6 milioane de persoane strămutate intern[3]), iar 5,5 milioane de sirieni s-au refugiat în țări vecine precum Turcia, Liban sau Iordania[4]. Peste 1 milion de refugiați sirieni au ajuns în Europa[5]. Conflictele violente din Siria, precum și alte țări ca Afganistan, Venezuela și, foarte recent, din Ucraina, au determinat milioane de persoane să caute protecție internațională în Europa în ultimii 10 ani.

În ultimii ani, a fost înregistrat un număr foarte mare de solicitanți de azil în unele țări care, geografic, reprezintă puncte de intrare în Europa, precum Grecia sau Italia. Pentru a veni în sprijinul acestora, în 2015, Comisia Europeană a introdus conceptul de „hotspots”, acestea fiind facilități de primă primire care urmăresc să coordoneze mai bine eforturile agențiilor Uniunii Europene (UE) și ale autorităților naționale la frontierele externe ale UE, în ceea ce privește primirea inițială, identificarea, înregistrarea și amprentarea solicitanților de azil și a migranților[6].

În aceste locații sunt găzduiți solicitanți de azil și, uneori, refugiați, în numere extrem de mari; de multe ori, aceste locații sunt arhipline, adăpostind mai multe persoane decât permite capacitatea lor, și au condiții deplorabile[7].

România a rămas o țară de tranzit și, deși numărul de solicitanți de azil a crescut semnificativ în ultimii 2 ani, majoritatea acestora doresc să își continue drumul către destinații din Europa Occidentală, unde au mai multe șanse de a beneficia de sprijinul unor comunități etnice sau religioase consolidate, precum și de un sistem național mai bine pregătit pentru integrare din partea statelor respective. Cu toate că, în 2020-2021, peste 15.000 de persoane au cerut protecție din partea României și aproximativ 10% au obținut-o, numărul de refugiați rămâne relativ constant, România oferind protecție unui număr de aproximativ 4000 de persoane[8].

Deși România nu reprezintă încă o țară de destinație, problematica migrației și a deplasărilor forțate este de foarte mare actualitate la nivel mondial, iar numărul persoanelor nevoite să își părăsească țara de origine crește de la an la an. Oamenii sunt nevoiți să plece și să lase totul în urmă din cauza războaielor și conflictelor, a violenței sistemice, a persecuțiilor politice sau a celor generate de apartenența etnică, religioasă sau de orientarea sexuală, a discriminării instituționalizate, precum și a altor persecuții care le pun viața sau integritatea în pericol, în timp ce statele unde aceștia se află nu pot sau nu doresc să îi protejeze.

Convenția din 1951 privind statutul refugiatului reprezintă baza legislativă din care decurg drepturile persoanelor strămutate, la care se adaugă Protocolul din 1967 referitor la statutul refugiaților. Protocolul a extins domeniul de aplicare și a eliminat restricțiile geografice și temporale, transformând Convenția într-un instrument universal.

146 de state din lume sunt parte a Convenției și 147 ale Protocolului, printre care și România, care a ratificat prevederile ambelor documente în 1991. La nivel european, în 1999, Uniunea Europeană a dezvoltat „Sistemul European Comun pentru Azil” (Common European Asylum System) care stabilește standarde comune și cooperare pentru a se asigura că solicitanții de azil sunt tratați în mod egal într-un sistem deschis și echitabil în Uniune[9]. Acest sistem a continuat să fie modificat și actualizat pentru a se adapta la nevoile existente, însă criticile societății civile arată că, per total, legislația care reglementează sistemul de azil în UE se concentrează în continuare pe protejarea granițelor statelor membre prioritizând politicile de întoarcere (returns) a migranților, în detrimentul protejării persoanelor vulnerabile nevoite să fugă din țările de origine pentru a își salva viețile și în detrimentul incluziunii celor care au trecut prin călătorii grele și și-au riscat viața pentru a își cladi o nouă viață în Europa.

Cine sunt refugiații, de ce vin aici și ce implică prezența lor pentru viitorul Europei sunt unele dintre principalele teme de discuție în societățile europene care, în absența unor informații obiective, generează majoritatea stereotipurilor și prejudecăților. Din păcate, discursul european rămâne focusat pe protejarea frontierelor, a resurselor economice, în unele cazuri solicitanții de azil și refugiații, precum și imigranții fiind folosiți pentru a polariza discursul în societate în contextul unor alegeri electorale sau pentru a influența decizii la nivel european (a se vedea cazul acuzațiilor făcute de Comisia Europeană către Belarus în 2021[10]). Astfel de situații presupun încălcarea drepturilor fundamentale ale indivizilor implicați și le pun viețile în pericol.

În acest material, vom discuta principalele definiții, prejudecăți și mituri pentru a încerca să înțelegem mai bine și mai corect situația solicitanților de azil și a refugiaților în Europa și pentru a contribui la prevenirea și eliminarea discursului urii îndreptat împotriva acestora.

Definiții

Înainte de a explica diferențele dintre ce înseamnă a fi un solicitant de azil sau un refugiat, includem și definiția migrantului (menționat deja mai sus), folosită deseori, în mod incorect, când vorbim despre refugiați. Acestea sunt categorii distincte de persoane, cu statut juridic diferit.

Migrantul

este un termen umbrelă care reunește toate persoanele care pleacă, permanent sau temporar, dintr-o varietate de motive, într-o altă țară decât cea în care își au reședința[11].

Migranții cu ședere nereglementată

(*undocumented/irregular migrants*)[12] sunt persoane care se află pe teritoriul unei țări fără a avea un statut reglementat. Printre altele, organizațiile care sprijină migranții cu ședere nereglementată militează pentru utilizarea unui limbaj care să ofere demnitate tuturor și să conducă la eliminarea prejudecăților.

„Și permiteți-mi să fiu clară și în privința vocabularului meu: migranții ilegali nu există. Oamenii pot veni în UE și ar putea fi nevoiți să folosească căi nereglementare... dar nicio ființă umană nu este ilegală.” - Cecilia Malmström, (la acel moment) Comisar european pentru Afaceri Interne, Comisia Europeană, 29 noiembrie 2010[13]

Solicitanții de azil

sunt persoane care consideră că viața lor este pusă în pericol în țara de origine sau în țara în care se află la un moment dat și care solicită protecție din partea unui alt stat pentru care trebuie să treacă printr-un proces complex. Ei se numesc astfel atâta timp cât sunt într-un proces de analizare a motivelor de persecuție și a nevoii de protecție[14]. Odată ce această protecție le este acordată, ei devin **beneficiari ai protecției internaționale sau, în limbaj popular, refugiați.**

Refugiații

sunt persoane care, din cauza unei temeri justificate de a fi persecutate pe motiv de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un grup social sau opinie politică și-au părăsit țara de origine și nu pot sau nu mai doresc să se întoarcă acolo[15].

Migranții, solicitanții de azil și refugiații se confruntă, de cele mai multe ori, cu multe obstacole în călătoria lor spre Europa. Dincolo de trauma cauzată de dezrădăcinarea forțată, călătoria spre Europa poate fi una dificilă – imagini cu oameni blocați pe bărci și respinși la granițele unor state membre au făcut înconjurul lumii, în timp ce organizații precum Amnesty International acuză încălcarea drepturilor omului[16]. S-au înregistrat cazuri în care adulți, dar și copii și-au pierdut viața în drumul lor spre o viață mai bună[17]. Astfel de situații dramatice, împreună cu atitudinile negative față de migrație, în general, și importante investiții în a controla granițele i-au adus continentului european denumirea de „Fortress Europe” (Fortarea Europeană)[18].

În cazul celor care caută protecție, călătoria nu se oprește neapărat odată ce obțin statutul de refugiat, bariere continuând să apară în calea integrării și incluziunii lor în societățile în care s-au stabilit, precum dificultăți de accesare și integrare pe piața muncii[19].

Deconstruire de mituri

Întrucât, în limbaj popular, solicitanții de azil sunt asimilați refugiaților, pentru fluidizarea textului, am ales să ne referim la ambele categorii folosind termenul de **refugiat**.

Mit: Majoritatea refugiaților fug în țări dezvoltate pentru că principalele lor probleme sunt economice, nu politice.

Fapt: Realitatea arată că aproximativ 80% dintre persoanele care au fost nevoite să își părăsească țările s-au refugiat în țările învecinate celor din care au plecat. Conform statisticilor, 86% dintre persoanele strămutate în lume sunt găzduite de țări în curs de dezvoltare și doar 14% de țări dezvoltate economic.

În 2021, principalele țări din lume care găzduiau refugiați sunt: Turcia (3,7 milioane), Columbia, Pakistan, Uganda și Germania[20], iar principalele țări de origine ale refugiaților sunt: Siria (6,7 milioane), Venezuela, Afganistan, Sudanul de Sud și Myanmar. Majoritatea sirienilor care și-au părăsit țara se află în Turcia, Iordania, Liban, Irak și Germania. Majoritatea celor care au fugit din Sudanul de Sud se află în Sudan și în Uganda, iar majoritatea birmanilor care au fugit din Myanmar se află în Bangladesh.

(continuați ->)

Fapt: *(continuare)* Statisticile arată că 1 din 95 de persoane din lume a fost forțată să își părăsească locul de origine din cauza conflictelor sau a persecuțiilor. În total, peste 80 de milioane de oameni sunt în această situație, dintre care peste 26 de milioane sunt înregistrați ca refugiați (aproape jumătate dintre ei sunt copii). Europa găzduiește aproximativ 7 milioane de refugiați[21].

Este, desigur, important ca refugiații să aibă acces la locuri de muncă care să le permită să aibă un trai demn și să se poată integra în societățile gazdă, însă acesta este un drept al omului și nu motivul pentru care și-au părăsit țările de origine.

Mit: Nu este obligația noastră să ajutăm refugiații, doar pentru că trăim într-o țară europeană.

Fapt: România a ratificat prevederile Convenției din 1951 privind statutul refugiaților, precum și pe ale Protocolului din 1967 privind statutul refugiaților, acestea fiind transpuse în legislația națională. De asemenea, ca membră a UE, România se obligă să adere la procedurile stabilite la nivel european pentru acordarea protecției internaționale. Astfel, statul român și-a asumat obligația de a oferi protecție persoanelor care, din cauza unei temeri justificate de a fi persecutate pe motiv de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un grup social sau opinie politică, și-au părăsit țara de origine și nu pot sau nu mai doresc să se întoarcă acolo. Pentru a solicita protecția statelor, refugiații trebuie să se afle pe teritoriul statelor a căror protecție o solicită, adesea traversând numeroase granițe și înfruntând nenumărate pericole pentru a ajunge acolo.

Odată ajunși în țările gazdă, refugiații trebuie sprijiniți de către stat și de către societate pentru a depăși barierele culturale și de limbă, pentru a-și continua studiile și/ sau pentru a se integra pe piața muncii.

Mit: Refugiații au venit să ne ia locurile de muncă. Suntem o țară săracă și avem deja destule probleme, nu putem accepta persoane care nu ar face decât să slăbească și mai tare economia țării.

Fapt: Refugiații pot reprezenta o resursă valoroasă pentru economia unei țări, mulți dintre cei care primesc acest statut au o experiență de muncă importantă și pot contribui pe piața muncii, mai ales în state care se confruntă cu o criză a locurilor de muncă calificate pe anumite sectoare ale economiei, cum este și cazul României. Astfel încât cei cu statut de refugiat să poată avea șansa de a accesa piața muncii, au nevoie de sprijin pentru a învăța limba țării unde primesc protecție și pentru a accesa nevoi de bază precum adăpost și hrană, sprijin să-și găsească locuințe, locuri de muncă și să se formeze profesional.

Pentru guvernele europene cu probleme financiare, etapele inițiale ale procesului de integrare a refugiaților în câmpul de muncă pot fi o provocare, însă Comisia Europeană a pus la dispoziția acestora diferite fonduri europene ce pot fi accesate pentru a sprijini programe de integrare și incluziune a celor cu statut de refugiat[22]. (continuare ->)

Fapt: *(continuare)* Atât din punct de vedere legislativ, cât și din punct de vedere social și uman, refugiaților trebuie să li se ofere drepturi similare cu ale cetățenilor unui stat și sprijinul necesar pentru a le putea accesa. Astfel, refugiații nu sunt aici pentru a reprezenta o povară pentru stat sau pentru a încărca sistemul de asistență socială. Ei sunt aici pentru a-și salva viața, pentru a se dezvolta într-un mediu stabil, pentru a duce o viață decentă și pentru a contribui la dezvoltarea societății gazdă, însă pentru a putea face toate acestea, au nevoie să le fie recunoscut potențialul uman și să fie valorizați ca oameni, ca egali. Refugiații au varii nivele de educație, au avut o profesie în țara de origine, au dorință de învățare și își doresc să aibă o viață liniștită.

Mit: Refugiații sunt teroriști și contribuie la crearea și amplificarea atentatelor în țările care îi găzduiesc.

Fapt: Mulți dintre refugiați au fugit din țări aflate în conflict, în care pot avea loc inclusiv atacuri teroriste instrumentate de stat sau de diferite alte grupări/facțiuni radicale. Refugiații nu sunt teroriști, ci sunt victimele colaterale ale atacurilor teroriste, ale războaielor și ale violențelor din țările lor. „Noi am fugit de bombe, nu am venit aici să punem bombe. Este chiar păcat să vedeți și voi aici ce am văzut noi acolo, în fiecare zi” mi-a spus cu ani în urmă un refugiat[23].

(continuare ->)

Fapt: *(continuare)* Statistic vorbind, majoritatea atacurilor clasate ca fiind teroriste și care au avut loc în ultimii ani în Europa au fost comise de cetățeni ai statelor respective. O variație a acestui mit este aceea că teroriștii se deghizează în refugiați pentru a ajunge în Europa. Improbabilitatea unui astfel de fenomen este subliniată în multiple cercetări, printre care se numără și raportul „Criza refugiaților în Europa și amenințarea terorismului. O amenințare extraordinară?” realizat de Danish Institute for International Studies în 2017[24]. Una dintre principalele concluzii ale acestui raport o constituie faptul că majoritatea persoanelor implicate în comiterea de atacuri teroriste în Europa în ultimul deceniu au fost cetățeni ai UE. Mulți au fost luptători străini[25], iar majoritatea erau deja cunoscuți de autoritățile europene. De asemenea, procesul de verificare a aplicațiilor pentru protecție internațională este unul foarte riguros ce presupune verificări de documente și interviuri, uneori întinzându-se pe durate mai lungi de 6 luni.

Fapt: (continuare) Din cauza unei frici instaurate în societate, precum și a datelor distorsionate prezentate adesea în mass-media, aceste informații sunt trecute cu vederea de către audiență. Refugiații sunt adesea traumatizați de experiențele dramatice din țara de origine, precum și de tragedia refugiului în sine, iar asocierea lor cu terorismul nu face decât să îi vulnerabilizeze și mai mult, făcându-i ținta unor atacuri xenofobe și contribuind la marginalizarea lor în societățile care ar trebui să îi protejeze. Astfel de asocieri nu numai că nu sunt adevărate, dar sunt și extrem de injuste, inumane și periculoase.

Mit: Refugiații sunt un pericol pentru valorile europene.

Fapt: Europa este un continent în care secularismul, creștinismul, islamul și iudaismul sunt prezente de sute de ani. Valorile europene fundamentale, precum respectul pentru demnitatea umană, democrația, egalitatea, respectarea drepturilor omului și libertatea, au fost câștigate de oameni, adesea prin luptă cu elitele politice - aceleași care acum se folosesc de ele pentru a propaga frica și politicile segregării. Mulți dintre refugiații care ajung în Europa sunt oameni care îmbrățișează aceste valori și care au susținut principii similare în țările pe care au fost nevoiți să le părăsească.

Pe de altă parte, o abordare echilibrată din punct de vedere istoric ar trebui să ia în considerare regimul colonial european din Africa și Orientul Mijlociu, moștenirea colonială, precum și implicarea diverselor state europene sau chiar a Uniunii Europene în politicile recente ale statelor de origine ale refugiaților sau în conflictele care le-au decimat. Refugiații sunt oglinda unor realități pe care trebuie să le acceptăm: rasismul și supremația colonială nu au dispărut odată cu retragerea europenilor din acele țări, ci continuă să se manifeste în diferite forme, deghizate în acțiuni și concepte, în pretense valori și aparente pericole prin care europenii se separă de non-europeni. (*continuare ->*)

Fapt: *(continuare)* În realitate, aceste diviziuni sunt fluide și nu țin cont de sistemele de securitate, de frontiere transformate în ziduri, de garduri electrice, de ideea de fortăreață europeană. Europa nu se poate închide ca un cocon în fața acestei realități, nu poate continua să investească în securizarea frontierelor mai mult decât în protejarea refugiaților, nu poate promova discursuri rasiste și xenofobe. Lumea se află într-o continuă transformare, iar astfel de politici și logici sunt neadaptate realității și conduc la dezvoltarea unor crize în care drepturile oamenilor sunt încălcate. Conceptul de valori europene este rezultatul unor secole de transformări politice, economice și culturale, descris prin motto-ul UE – „Unitate în Diversitate” care trebuie transpus în practică și aplicat pentru toți cei care caută să înceapă o nouă viață în Europa.

„Noi suntem aici pentru că voi ați fost acolo”, spune Suketa Mehta, argumentând că secole de exploatare colonială în Asia și Africa au dus la migrație[26].

Mit: Refugiații au bani dacă plătesc mii de euro la călăuze și dacă au telefoane mobile.

Fapt: Atunci când pleacă din țările lor în căutarea de adăpost și siguranță, oamenii lasă totul în urmă, însă sunt conștienți că vor avea nevoie de resurse și își iau cu ei tot ce pot, inclusiv haine, telefoanele mobile și bani. Din lipsa alternativelor pe care statele UE le-ar putea asigura acestora, respectiv accesul la coridoare umanitare sau la vize umanitare, singura șansă pentru ca refugiații să își poată salva viețile este să apeleze la călăuze care să îi scoată din zonele de conflict și/sau să îi însoțească spre țările din Europa (sau alte părți ale lumii).
(continuare ->)

Fapt: *(continuare)* Majoritatea statelor din lume au ratificat prevederile Convenției privind statutul refugiaților, însă nu au reușit să clarifice/sprijine călătoria acestora până în statele unde au dreptul să solicite protecție – aceștia sunt nevoiți să găsească singuri modalități de traversare a granițelor, deseori punându-și viața în pericol și fiind obligați să plătească pentru călăuze. Costurile umane și materiale ale acestor călătorii sunt colosale, mulți dintre refugiați pierind pe drum, fiind exploatați sau traficați. Adesea, refugiații și-au vândut toate

bunurile și proprietățile pentru a face rost de banii necesari pentru a încerca să își salveze viața fugind către țările care ar trebui să îi protejeze. Telefonul mobil este un obiect esențial, fiind singurul canal de comunicare pe care aceștia îl mai au cu familiile rămase în țara de origine, precum și singura hartă pe care aceștia o au pe traseu. Pentru majoritatea, drumul până la destinație durează de la câteva luni, până la câțiva ani, iar alții nu mai ajung niciodată.

Mit: Nu pot face nimic pentru refugiați. Istoria se repetă și oamenii nu învață nimic.

Fapt: Fiecare om poate face o schimbare și poate milita pentru drepturile celor marginalizați și oprimați. Putem începe prin a ne educa, prin cunoșterea istoriei și geografiei țărilor în cauză, pentru a înțelege cine sunt și de unde vin cei care caută refugiu în Europa. Este important și să ne documentăm despre societățile din care vin oamenii, culturi și religie – iar pentru asta este foarte important să avem discuții cu oamenii direct. Putem face voluntariat și putem lucra în proiecte cu refugiați – o astfel de muncă este foarte apreciată.

(continuare ->)

Fapt: *(continuare)* Putem contribui la creșterea conștientizării celor din jurul nostru cu privire la refugiați, discutând cu ei și scriind despre asta. Este foarte important să reamintim autorităților la nivel național că au o responsabilitate foarte mare în a-i sprijini pe cei care au trecut prin experiențe traumatizante și au fugit din zone de conflict pentru a-și salva viața lor și pe a familiilor lor. Putem face donații sau sprijini refugiații să învețe limba și să își găsească un loc de muncă. Putem petrece timp cu ei și astfel putem descoperi multe lucruri care ne apropie, decât care ne separă. Un loc bun din care să începi este chiar website-ul Înaltului Comisariat pentru Refugiați al Națiunilor Unite (UNHCR), unde se află o listă cu ONG-urile care asigură implementarea programelor UNHCR în România[27].

Note de subsol:

- [1] UNICEF, Child Displacement Data, 2021, data.unicef.org
- [2] Mai multe informații la Washington Post, The unfinished business of the Arab Spring, 2021, washingtonpost.com
- [3] Internally displaced person (IDP), în limba engleză. Mai multe informații la unhcr.org și Persoane strămutate forțat- record de peste 68 de milioane, unhcr.org
- [4] ReliefWeb, 10 ani mai târziu: 10 fapte care explică conflictul din Siria, 2021, reliefweb.int
- [5] UNHCR, Criza refugiaților sirieni – la nivel global, european și în Cipru, 2021, unhcr.org
- [6] Curtea de Conturi Europeană, Raportul special, Răspunsul UE la criza refugiaților: abordarea „hotspot”, 2017, op.europa.eu și Parlamentul European, Raport Hotspots at EU external borders. State of Play, 2018, europarl.europa.eu
- [7] Bernd Riegert, Comentariu: o rușine pentru Europa, DW, 2016, dw.com
- [8] Inspectoratul General pentru Imigrări, igi.mai.gov.ro
- [9] Comisia Europeană, Sistemul european comun de azil, ec.europa.eu
- [10] Reality Check, Criza de la granița Belarus: cum ajung migranții acolo?, 2021, bbc.com
- [11] Organizația Internațională pentru Migrație, Despre migrație, iom.int
- [12] PICUM - Platforma de cooperare internațională privind migranții cu ședere nereglementată, Pliant informativ, 2017, picum.org

- [13] PICUM - Platforma de cooperare internațională privind migrații cu ședere nereglementată, *De ce cuvintele contează*, picum.org
- [14] Comisia Europeană, *Despre solicitantii de azil*, ec.europa.eu
- [15] Comisia Europeană, *Refugiat. Definiție*, ec.europa.eu
- [16] Amnesty International, *The Human Cost of Fortress Europe. Human Rights Violations against Migrants and Refugees at Europe's Borders*, 2014, reliefweb.int
- [17] BBC, *Criza migrațiilor*, 2015, bbc.com
- [18] Kaamil Ahmed și Lorenzo Tondo, *Fortăreața Europeană: milioanele cheltuite pe tehnologie militară pentru a descuraja refugiații*, The Guardian, 2021, theguardian.com
- [19] Pentru mai multe detalii consultați Parlamentul European. *Briefing. Labour market integration of asylum-seekers and refugees*, 2021 europarl.europa.eu
- [20] UNHCR, *Figures at a Glance*, unhcr.org
- [21] UNHCR, *Refugees, internally displaced persons, asylum-seekers and other persons of concern to UNHCR in Europe*, data2.unhcr.org
- [22] Fonduri precum Multiannual Financial Framework (MFF), Asylum, Migration and Integration Fund, European Social Fund (ESF) și Fund for European Aid to the Most Deprived (FEAD)
- [23] Note de teren, Simina Guga.
- [24] Danish Institute for International Studies, *Criza refugiaților din Europa și amenințarea terorismului*, 2017, pure.diis.dk

[25] Noțiunea de luptător străin (en: foreign fighter) se referă la o persoană care a călătorit sau a migrat în altă țară pentru a lupta.

[26] Ambreen Agha, „Noi suntem aici pentru că voi ați fost acolo”. În apărarea imigrației din perspectivă istorică, economică și a siguranței, Himal Southasian, 2020, himalmag.com

[27] UNHCR, Parteneri non-guvernamentali | Organizații care sprijină munca UNHCR, unhcr.org

Resurse suplimentare

Glosar de termeni

UNHCR - Master Glossary of Terms

European Commission, Migration and Home Affairs

Glossary - ec.europa.eu

PICUM Campaign #wordsmatter, picum.org

Informații statistice

UNHCR - Refugee Data Finder

UNHCR - Figures at a Glance

Amnesty International - The World Refugees in Numbers

Informații despre refugiați adaptate vârstei:

British Red Cross – Refugees and Migration
Amnesty International – Online and Interactive
Resources

UNICEF – In search for safety. Teaching about
Europe's Refugee Crisis

Refugee Council of Australia – Resources for Teachers
and Educators

Știri și analize

InfoMigrants – Portal de știri și informații (disponibil în limbile
Dari, Pasto, arabă, engleză și franceză)

RefWorld – Luări de poziție, recomandări, știri și legislație ONU

Al Jazeera – Portal de știri cu secțiuni despre refugiați

UN News portal

Border Violence Monitoring Network – Informații despre
tratamentul refugiaților la frontiere

Politici și legislație

Parlamentul European, Politica în domeniul azilului, europarl.europa.eu

Comisia Europeană, Plan de acțiune privind integrarea și incluziunea, ec.europa.eu

Consiliul European, Reforma normelor UE în materie de azil, consilium.europa.eu

Organizații

PICUM - The Platform for International Cooperation on Undocumented Migrants - picum.org/

European Council on Refugees and Exiles - ecre.org/

Autoare text: **Simina Guga** este sociolog și lucrează de peste 15 ani în beneficiul oamenilor vulnerabili, cu precădere al refugiaților. Crede în umanism și speră ca într-o zi oamenii să înțeleagă că diferențele dintre ei îi completează și că granițele nu contează.

A contribuit: **Simona Barbu** este activistă pentru drepturile omului. Și-a început activitatea în 2008, la fundația romă Romani CRISS. Colaborările sale ulterioare i-au dat ocazia să învețe despre migrație, despre drepturile cetățenilor europeni fără adăpost în țări precum Danemarca sau Belgia (mulți dintre ei având origini rome). Simona folosește aceste experiențe în munca sa pentru a contribui la o societate inclusivă, justă și anti-rasistă.

Autoare ilustrație copertă: **Bianca Jelezniac**, @palette_box

Despre proiectul **Nediscriminarea, dincolo de cuvinte**:
www.crj.ro/antidiscriminare/nediscriminarea-dincolo-de-cuvinte/

Material realizat cu sprijinul financiar Active Citizens Fund România, program finanțat de Islanda, Liechtenstein și Norvegia prin Granturile SEE 2014-2021. Conținutul acestui material nu reprezintă în mod necesar poziția oficială a Granturilor SEE și Norvegiene 2014-2021; pentru mai multe informații accesați www.eeagrants.org.

© **Centrul de Resurse Juridice, București, iunie 2022** - www.crj.ro